

7 Αυγούστου 2015

Η ελπίδα έρχεται μέσα από την πλήρη απελπισία

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Την έκφραση αυτή χρησιμοποίησε χτες σε μια εφ' όλης της ύλης συνέντευξη του στο TOP Channel Δυτικής Μακεδονίας ο π. Παύλος Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης. Αμέσως διευκρίνισε, ότι εννοεί, όταν κάποιος απελπίζεται από τις δικές του δυνάμεις, τη βοήθεια των ανθρώπων και όσων μπορεί να του προσφέρει αυτός ο κόσμος, τότε στρέφεται στην μόνη αληθινή Ελπίδα της βοήθειας του Θεού.

Πράγματι αυτή η φράση περιέχει μέσα της ένα οξύμωρο σχήμα, το οποίο έχει

σχέση με την προέλευση της ελπίδας. Ας το συζητήσουμε όμως για να δούμε, αν έχει βάση αυτή η φράση στα λόγια του Χριστού και στη διδασκαλία της Εκκλησίας μας.

Ο Χριστός στην Παραβολή του Ασώτου λέει: «14 δαπανήσαντος δε αυτού πάντα εγένετο λιμός ισχυρά κατά την χώραν εκείνην, και αυτός ήρξατο υστερείσθαι. 15 και πορευθείς εκολλήθη ενί των πολιτών της χώρας εκείνης, και έπεμψεν αυτόν εις τους αγρούς αυτού βόσκειν χοίρους· 16 και επεθύμει γεμίσει την κοιλίαν αυτού από των κερατίων ών ήσθιον οι χοίροι, και ουδείς εδίδου αυτώ. 17 εις εαυτόν δε ελθών είπε· πόσοι μίσθιοι τού πατρός μου περισσεύουσιν άρτων, εγώ δε λιμώ ώδε απόλλυμαι! 18 αναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου και ερώ αυτώ· πάτερ, ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιόν σου·» (Λουκ. 15, 14-18)

Ο Άσωτος αφού εγκατέλειψε την πατρική αγκαλιά, βασίστηκε στα χρήματα για να βρει την ευτυχία. Όμως εκείνα γρήγορα τελείωσαν και τότε κατέφυγε στην ελεημοσύνη των συνανθρώπων του. Όταν απελπίστηκε κι απ' αυτή κι έφτασε στον πάτο της ανθρώπινης κατάπτωσης, τότε «εις εαυτόν ελθών» στήριξε και πάλι την ελπίδα του στον Πατέρα του κι αποφάσισε να επιστρέψει.

Ο Απόστολος Παύλος λέει: «24 τή γάρ ελπίδι εσώθημεν· ελπίς δε βλεπομένη ουκ έστιν ελπίς· ό γάρ βλέπει τις, τι και ελπίζει; 25 ει δε ό ου βλέπομεν ελπίζομεν, δι' υπομονής απεκδεχόμεθα. 26 Ωσαύτως δε και το Πνεύμα συναντιλαμβάνεται ταίς ασθενείαις ημών· το γάρ τι προσευξώμεθα καθ' ό δεί ουκ οίδαμεν, αλλ' αυτό το Πνεύμα υπερεντυγχάνει υπέρ ημών στεναγμοίς αλαλήτοις· 27 ο δε ερευνών τας καρδιάς οίδε τι το φρόνημα τού Πνεύματος, ότι κατά Θεόν εντυγχάνει υπέρ αγίων. 28 Οίδαμεν δε ότι τοίς αγαπώσι τον Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν, τοίς κατά πρόθεσιν κλητοίς ούσιν·» (Ρωμ. 8, 24-28)

Με την ελπίδα, λέει, σωθήκαμε, αλλά όχι την ελπίδα σ' αυτά που βλέπουμε, επειδή όταν κανείς βλέπει κάτι, τι νόημα έχει να ελπίζει. Εάν επομένως δεν ελπίζουμε σ' αυτά που βλέπουμε, οπλιζόμαστε με την υπομονή (που μας δίνει η αληθινή Ελπίδα στη βοήθεια του Θεού). Τότε και το Πνεύμα το Άγιο συνεπικουρεί στις δικές μας αδύναμες προσπάθειες. Επειδή δεν γνωρίζουμε πώς να προσευχηθούμε όπως πρέπει, το ίδιο το Άγιο Πνεύμα πρεσβεύει για μας με αλάλητους στεναγμούς. Ο Ουράνιος Πατέρας μας που βλέπει τις καρδιές μας, γνωρίζει τι ζητά το Άγιο Πνεύμα για μας, επειδή πρεσβεύει για μας σύμφωνα με το θέλημα του Πατρός. Επιπλέον γνωρίζουμε ότι οι αυτοί που αγαπούν το Θεό, όλα συμβάλλουν προς το αγαθό, σ' αυτούς που έχουν δεχτεί την κλήση του Θεού με την προαίρεσή τους.

Ένα εξαιρετικό επίσης κείμενο από την Αγία Γραφή που εκφράζει την ελπίδα στο Θεό που γεννιέται από την απελπισία στις δυνάμεις μας και τους άλλους

ανθρώπους μας είναι ο 37ος Ψαλμός, που διαβάζουμε στην Ακολουθία του Όρθρου: «Ουκ έστιν ίασις εν τη σαρκί μου από προσώπου της οργής σου• ουκ έστιν ειρήνη εν τοις οστέοις μου από προσώπου των αμαρτιών μου. Ότι αι ανομίαι μου υπερήραν την κεφαλήν μου, ωσει φορτίον βαρύ εβαρύνθησαν επ' εμέ. Προσώζεσαν και εσάπησαν οι μώλωπές μου από προσώπου της αφροσύνης μου. Εταλαιπώρησα και κατεκάμφθην έως τέλους. Όλην την ημέραν σκυθρωπάζων επορευόμην. Ότι αι ψόαι μου επλήσθησαν εμπαιγμάτων, και ουκ έστιν ίασις εν τη σαρκί μου. Εκακώθην και εταπεινώθην έως σφόδρα, ωρυόμην από στεναγμού της καρδιάς μου. Κύριε, εναντίον σου πάσα η επιθυμία μου, και ο στεναγμός μου από σου ουκ απεκρύβη. Η καρδιά μου εταράχθη, εγκατέλιπέ με η ισχύς μου, και το φως των οφθαλμών μου, και αυτό ουκ έστι μετ' εμού. Οι φίλοι μου και οι πλησίον μου εξ εναντίας μου ήγγισαν και έστησαν, και οι έγγιστά μου από μακρόθεν έστησαν. Και εξεβιάζοντο οι ζητούντες την ψυχήν μου, και οι ζητούντες τα κακά μοι ελάλησαν ματαιότητας, και δολιότητας όλην την ημέραν εμελέτησαν. Εγώ δε ωσει κωφός ουκ ήκουον, και ωσει άλαλος ουκ ανοίγων το στόμα αυτού. Και εγενόμην ωσει άνθρωπος ουκ ακούων και ουκ έχων εν τω στόματι αυτού ελεγμούς. Ότι επί σοι, Κύριε, ήλπισα• συ εισακούση, Κύριε ο Θεός μου.»... «Μη εγκαταλίπης με, Κύριε ο Θεός μου, μη αποστής απ' εμού. Πρόσχες εις την βοήθειάν μου, Κύριε της σωτηρίας μου.»

Επομένως, μόνο αν καταλάβουμε ότι δεν μπορούμε να στηρίζουμε την ελπίδα μας στους ανθρώπους και τα πράγματα του κόσμου τούτου, επειδή είναι φθαρτά και πεπερασμένα, μόνο τότε μπορούμε να την κατευθύνουμε πέρα από κάθε αμφιβολία στην πίστη μας στην Αγάπη και το Έλεος του Θεού και τότε να δεχτούμε την παρηγοριά και τη βοήθεια της Θείας Χάριτος.

Ο Γέροντας Παΐσιος έλεγε:

«- Γέροντα, ακόμη αντιμετωπίζω το καθετί ανθρώπινα και όχι πνευματικά, κι έχω αγωνία.

- Εσύ βάζεις τα προγράμματά σου μπροστά από τα προγράμματα του Θεού, γι' αυτό βασανίζεσαι. Με την εμπιστοσύνη στον Θεό και με την ταπείνωση όλα τα προβλήματα λύνονται. Να κάνης αυτό που μπορείς εσύ και μετά να αφήνεσαι στην θεία Πρόνοια, στο θείο θέλημα. Η ελπίδα στον Θεό είναι τονισμένη πίστη• είναι η μεγαλύτερη ασφάλεια για τον άνθρωπο.

Μικρό πράγμα είναι να έχη κανείς σύμμαχο τον Θεό; Θυμάμαι, πριν πάω στο στρατό, έκανα προσευχή στην Αγία Βαρβάρα να με βοηθήση -την είχα σε ευλάβεια, γιατί πήγαινα στο εξωκκλήσι της από μικρός και προσευχόμουν. «Ας κινδυνεύσω στον πόλεμο, είπα, αλλά μόνον άνθρωπο να μη σκοτώσω». Και πώς τα οικονόμησε ο Καλός Θεός! Όταν βγήκαν τα αποτελέσματα ,ενώ άλλους που ήταν μορφωμένοι τους έστειλαν στην πρώτη γραμμή σαν απλούς στρατιώτες, τουφεκιοφόρους, εμένα που ήμουν του δημοτικού με πήραν για ασυρματιστή! Μου

έλεγαν οι άλλοι: «Έχεις μεγάλο μέσο». «Βρε τί μέσο έχω; Δεν έχω κανένα γνωστό». «Τι; μας κοροϊδεύεις;», μου έλεγαν. Ποιον έχεις στο Γενικό Επιτελείο;». Αφού επέμεναν ,τους έλεγα κι εγώ: «Έχω στο Γενικό Επιτελείο τον Χριστό». Έτσι δεν χρησιμοποίησα ποτέ ντουφέκι.

- Γέροντα, πώς αυξάνει η ψυχική αντοχή;

- Με την ελπίδα και την εμπιστοσύνη στον Θεό, οι οποίες δίνουν δυνάμεις πολλές. Πρέπει να αφήνουμε τον εαυτό μας στα χέρια του Θεού με απόλυτη εμπιστοσύνη και να βλέπουμε την κάθε δοκιμασία σαν δώρο σταλμένο από την αγάπη του Θεού. Ο άνθρωπος που έχει μεγάλη εμπιστοσύνη στον Θεό χαίρεται τα πάντα. Είτε είναι άρρωστος ,είτε μένει νηστικός, είτε τον αδικούν, είτε..., είτε..., πιστεύει ότι ο Θεός τα έχει επιτρέψει ,ελπίζει στον Θεό και είναι πάντα ασφαλισμένος στο λιμάνι της ελπίδος του Θεού.

Πηγή: agiameteora.net